

ЗАГУБЕНАТА КУКЛА

Сценка

Горска полянка, прекосена с пжтечка. На пжтечката лежи кукла.

При вдигане на завесата се разнася птичи хоръ. Куклата лежи неподвижно.

КУКЛАТА (без да се помръдва). Божичко, къде ли съм? Жива душа няма наоколо... Колко ме е страх... Марийке, Марийке!.. (Плаче).

ЗАЮ БАЮ (показва се иззадъ хралупа). Кой вика?

КУМА ЛИСА (излиза изъ една хралупа). Ти ли викаш тъй, Заю Баю?

ЗАЮ БАЮ. Каква си глупава, Кума Лисо! Какъ мога да викамъ азъ? Не чувашъ ли, нѣкой вика и плаче съ човѣшки гласъ?

КУМА ЛИСА. Че кой ще е тогава?

КУМЧО ВЪЛЧО (излиза изъ гжстака). Кой вика тукъ?

КУМА ЛИСА. Ела, Кумчо Вълчо, да видимъ кой вика, че сами не сѣмемъ.

КУМЧО ВЪЛЧО. Вие безъ мене нищо не струвате. Елате да видимъ какво е.

(Тримата тръгватъ предпазливо къмъ срѣдата на полянката).

КУМА ЛИСА. Ахъ!.. (Спира се предъ куклата).

ЗАЮ БАЮ (спира се изненаданъ). Това е дете!

КУМЧО ВЪЛЧО (помисисва куклата). Не, това не е детеце. Не мирише на човѣшко месо.

ЗАЮ БАЮ. Обозагамамъ се, че това е детеце. Азъ съмъ ги виждалъ на картинки такива дечица.

КУМЧО ВЪЛЧО. На мене ли ще разправяшъ? Ти си ги виждалъ на картинки, пъкъ азъ съмъ ги ялъ живи. Това не е дете — свършено!

БАБА МЕЦА (излиза изъ гжстака и приближава къмъ групата). Какво сте се събрали? Да няма нѣщо за похапване?

ЗАЮ БАЮ. Ето я и баба Меца, тя ще ни каже веднага дете ли е това или нѣщо друго.

БАБА МЕЦА (подушва куклата). Това не е дете, мене слушайте.

ВУЙЧО ЕЖКО. (излиза изъ шумака). Какво има, какво има? Чакайте и мене, че умирамъ отъ гладъ...

КУМА ЛИСА. А, ето го и вуйчо Ежко. Той ще ни каже какво е това.

ВУЙЧО ЕЖКО. Дръпнете се настрана. Ча-

кайте да видя... (Навежда се надъ куклата). Колко сте глупави. Ами че това е кукла!

БАБА МЕЦА. Кукла? Какво е това кукла? КУМЧО ВЪЛЧО. Яде ли се?

ВУЙЧО ЕЖКО. Нито се яде, нито се пие. Децата си играятъ съ нея.

ЗАЮ БАЮ. Не виждате ли, че има очи като човѣкъ?

КУМА ЛИСА. Има очи като човѣкъ, но не е човѣкъ, не разбра ли?

ВУЙЧО ЕЖКО. Чакайте, азъ ще ѝ извадя очичките, да си направя герданче на моитѣ ежчета.

ЗАЮ БАЮ. Азъ ще ѝ взема косицата, да си постеля на моитѣ зайчета, топличко да имъ бжде.

КУМА ЛИСА. Азъ си запазвамъ рокличката. Ще си облѣка най-послушното лисиченце.

БАБА МЕЦА. Азъ ще ѝ взема главичката, да си я търкалятъ мечетата.

КУМЧО ВЪЛЧО. А на мене дайте краката и ржцетъ, да ги покажа на вълчетата. Тѣ трѣбва още отъ сега да знаятъ какъ изглеждатъ човѣшкитѣ ржце и крака...

ВУЙЧО ЕЖКО. Дръжте да дѣлимъ. (Всички се слушатъ върху куклата).

КУКЛАТА. Олеле Божке!.. Марийке, Марийке, ела ми на помощ!.. (Всички животни се отдръпватъ изплашени назадъ. Въ това време Марийна се показва на пжтеката).

МАРИЙКА (влиза запъхтѣна). Къде си, кукличке?

КУКЛАТА. Тукъ съмъ, тукъ съмъ!...

МАРИЙКА (спуша се, взима я на ржце). Милчката!.. Колко се е изплашила! Не се страхувай, сега ще те отнеса право въ къщи, ще те оставя въ креватчето ти и никога вече няма да те забравямъ... Хайде, успокой се... Дай да те цѣлуна. (Цѣлува куклата си).

(Въ това време всички животни пристѣпватъ напредъ и образждатъ Марийка).

КУМЧО ВЪЛЧО. Тоя пжтъ кумчо Вълчо ще си хапне човѣшко месце.

БАБА МЕЦА. Азъ не обичамъ месо, но отъ такава крѣжка закуска няма да се откажа...

КУМА ЛИСА. Ще ме накарате и азъ да се облажа...

ЗАЮ БАЮ. Азъ месо не ямъ, на мене ще